

Пчелицитѣ.

Изгрѣ слънцето хубаво, свѣтло и хвърли радостни зари надъ кошаринитѣ.

Събуди се най-ранобудната отъ пчелитѣ, която наричаха златната, протѣгна крачка, разтърка очички, разтвори крилца и излѣзе вънъ. Погледна и какво да види, край селскитѣ кжщици изъ градинитѣ, тукъ тамъ изъ зеленитѣ ниви паднало нѣщо бѣло.

— А! да ли не е снѣгъ! — очуди се златната пчелица. Едвамъ се зарадвахме, че доде пролѣтъта, и то паднало снѣгъ. Жалко за хубавитѣ ни надѣжди!

И златната полази върху кошера да види отъ високо. Слънцето блѣсна силно и сладъкъ опонителенъ дѣхъ зашемети главата ѝ. Като погледна отъ върха на кошера, тя веднага трепна съ крилата си и запѣ отъ радост...

— Зъмъ, зъмъ, зъмъ!.. сливитѣ цѣфнали!..

Тя хвъркна въ въздухътъ изпълненъ съ топли лжчи, свѣтна като златна искрица и забърмча къмъ полето.

Слѣдъ малко тя се върна уморена, пияна отъ прѣсни дѣхъ на цѣвналитѣ сливи, зашеметена отъ радостъ, надникна въ кошертъ и забърмча лудо...

— У, ставайте мари, поспалушини!... Станете да видите!.. Сливитѣ цѣвнали!..

Тая вѣстъ се разнесе изъ цѣлия кошаръ сладка като пѣсень. Нѣщо забърмча изъ вжтрѣ. Скоро пчелитѣ очистиха пипалата си, омиха очичкитѣ си, наостриха жилата си, опѣнаха крилцата си и извикаха весело.

— Готово, готово, всичко е готово!

Царицата — майка излѣзе изъ своята медова пита,